

Opravdu pošle dobrý Bůh lidi do pekla? - I

Úvod

Když jsme v červnu uzavírali pohled na události, o kterých Bible píše, že jsou budoucností ještě i pro nás, tak to byl pohled veskrze pozitivní. Zahlédli jsme velmi početné setkání lidí „ze všech národů, jazyků i ras“, kteří míří vstříc Bohu, aby v jeho blízkosti oslavili Beránkovu svatbu a prožili celý zbytek věčnosti tam, kde už nebude ani smrt ani žal, kde nebude nářek ani bolest.

Bible nám vykresluje krásný obraz o úchvatné budoucnosti v Boží blízkosti. Bůh bude s nimi. Přímou a osobně. A setře jim každou slzu z očí. Je dobré si tento obraz připomínat. Pro každého, kdo vydal svůj život Ježíši, je zdrojem povzbuzení do všech zápasů, těžkostí, nemocí a trápení, které zakoušíme tady na zemi. Až přijdeme „TAM“, tak už budeme od toho všeho osvobozeni. A to osvobození bude trvat hodně dlouho.

Jenže! Nebe, svatba Beránkova není jedinou alternativou věčnosti. Je tu ještě řešení č. 2. Řešení nazvané peklo. V dnešní církvi se o něm nemluví tak často, jako o nebi. Jistě, nebe je veskrze pozitivní téma, zatímco peklo vyvolává nepříjemné pocity, obavy a strach.

Strach z pekla

A je to opodstatněné? Měl by se člověk bát pekla? Nebo možná i osobněji: měli bychom se bát pekla? Měl bych se bát já? Měl by ses bát ty?

Po pravdě řečeno si osobně myslím, že představa pekla by v nás měla vyvolat větší míru strachu než třeba pavouci, myši, ztráta zaměstnání i víc než hrozba nějaké zákeřné nemoci.

Na druhou stranu, nechci vyvolávat paniku. Nechtěl bych kopírovat některé evangelisty z dávných dob, jejichž klíčovou metodou pozvání k Bohu bylo to, že u posluchačů vyvolali strach a děs, když barvitě popisovali hrůzy pekla.

Nicméně stojí za to se ujistit a připomenout si, co nám Bible o pekle říká, a zjistit, že to opravdu není dobré místo pro trávení věčnosti.

Protože když v NZ nacházíme příkaz, že se něčeho nebo někoho máme bát, pak nacházíme jen 2 příčiny této bázně či strachu. Ten první a častější příkaz zní: „Bojte se Boha!“ Pochopitelně, on je autoritou, stvořitelem, svrchovaným vládcem.

A ta druhá příčina? Ta bezprostředně souvisí právě s neblahou vidinou pekla.

Matouš 10:28

Než se ale dostaneme k otázce, kterou nám lidé občas položí, a která i nám samotným možná občas vrtá hlavou, a jejíž odpověď jsem už před časem slíbil, a to, „zda dobrý Bůh opravdu pošle lidi do pekla?“, chtěl bych před tím uvést dvě klíčové skutečnosti:

Lidská duše je nesmrtelná

Duši jsi dostal darem. Nevytvořil sis ji sám, nežádal jsi o ni, nemůžeš ji ani zničit. Prostě ji máš.

A jiným darem, který jsi dostal, je svobodná vůle. Tu úžasnou možnost či schopnost se sám za sebe rozhodnout: půjdeš tudy nebo tam, bude tvým vzorem ten nebo onen, budeš víc brát nebo víc dávat? Denně máme desítky možností využít tuto výsadu člověka, kterou v dané míře nemá žádné jiné stvoření.

A díky tomu se nikdo z nás nemůže vyhnout zodpovědnosti za svůj život.

Každý den se krůček za krůčkem někam posouváme. Nějak se pomaličku proměňujeme a někým se tak stáváme. Náš život má určitou morální nebo duchovní dráhu, trajektorii. Při tom všem se formuje charakter naší duše. A jaký bude její charakter, to se přenesení i do věčnosti, protože duše je nesmrtelná. Tělo - to se rozpadne v prach, ale duše překoná onen rozdíl mezi tímto pozemským životem a prostorem věčnosti, kde v nové podobě, v novém těle bude žít dál. Duše nikdy nepřestane existovat.

A tak určitě neplatí východisko, se kterým přišly některé směry, že člověk si buďto zajistí věčnost u Boha NEBO jeho duše zemře spolu s tělem, a nebude už dál existovat. Sice by to znělo jako snazší řešení, ale je to jen marné alibi.

Protože platí druhý předpoklad:

Peklo je reálné

To není výmysl pohádek a legend. Peklo je realitou, byť rozhodně v jiné podobě, než jakou známe právě z pohádek a legend.

Realitou, kterou Bible popisuje v dost odpudivé, místy až hororové podobě. Žádní nezbedníci, až roztomilí čertíci, žádná kouzla, žádné omyly jako třeba s Drotou Máchalovou. Ale ohnivý jezero, absolutní temnota, pláč a skřípění zubů.

A možná vás překvapí, že tím, kdo v Bibli nejvíc mluví o pekle, je sám Ježíš. On sice přišel, aby přinesl dobrou zprávu, ne žádnou strašidelnou nebo děsivou zprávu. Ovšem on přichází i s tím záměrem, aby nás nenechal v nevědomosti. Před učedníky, ani před námi nic nezakrývá.

Jisté ale je i to, že on nechce, aby lidské duše skončily v pekle.

Když o pekle přemýšlíme, stojí za to si připomenout také

Starozákonní obraz

- jakýsi předobraz pekla. Jen trochu zvláštním způsobem spojen s údolím Ben Hinóm, a časem si ukážeme proč.

2. Par 28:1-3

Král Achaz vůbec v ničem nenaplňoval představu na vůdce vyvoleného lidu. Mezi jeho odporné činy patřily i lidské oběti, když spalovat své syny v ohni. Něco skutečně odporného.

A že asi Achaz nebyl jediný, kdo dané údolí takto využíval, svědčí i zmínka o králi Jóšijášovi, který v rámci své náboženské očisty, vyčistil toto místo,

aby tam už nikdo další žádnou živou oběť nepřinášel. Ani k poctě Bálově, ani Molechově, ani k poctě nikoho dalšího.

Údajně se toto údolí nachází JZ od Jeruzaléma, a časem se stalo odpadištěm, černou skládkou. Bylo to páchnoucí místo zkázy pro cokoliv. Nepoužitelné, zpustlé, nečisté.

Hebrejsky psáno se to údolí jmenuje Ge Hinóm. Když se v NZ mluví o pekle, tak se v původním řeckém textu objevuje výraz Gehenna. Někteří vykladači se domnívají, že právě nejdopornější místo na dohled od Jeruzaléma se stalo inspirací pro Ježíšovo pojmenování pekla.

Tak jako bylo údolí Ge Hinóm bylo úplně posledním místem, kde by člověk chtěl být, tak i peklo jako takové je tím úplně poledním místem, které by člověk chtěl vyhledat.

Mezi vším, co o pekle

Ježíš říká:

najdeme i zajímavé pasáže, které nám ukazují, že

1. Peklo nebylo součástí původního stvoření

2. Peklo nebylo určeno pro lidi

Najdeme o tom zmínku v podobenství o oddělení ovcí a koz. To podobenství jsme při Biblickém kurzu také četli, ale všímali jsme si jiných věcí. Všimněme si rozdílu v „rozsudcích“:

Mat. 25:34 a 41

Všimli jste si toho kontrastu? Pro spravedlivé je určeno „království“, které je vám připraveno od založení světa.“

Zatímco určení těch druhých je popsáno jako „věčný oheň, připravený ďáblu a jeho andělům!“

Peklo nebylo součástí původního Božího plánu. A také nebylo pro lidské duše. Bylo vytvořeno až později jako protireakce na ďábelskou vzpouru a v první fázi pouze pro ďábla a jeho anděly.

A někdy v budoucnu přijde den, kdy nakonec i sám ďábel bude odložen na páchnoucí černou skládku. Jeho moc bude zničena. Jeho vliv bude okleštěn. Ďábel sám bude izolován od Boha a ztratí titul „vládce tohoto světa.“

Další kratičký popis nabízí jiný verš ve stejné kapitole

Mat. 25:30

Kromě pláče a skřípění zubů jako jakéhosi zvukového efektu pekla, je ti také zmínka o jakési vnější temnotě. Nejen peklo jako temnota, ale venkovní tma, (podle B21), ČSP dokonce překládá: „nejzazší temnota“. Proč tak ostře? Proč takové hraniční vymezení? Protože je to místo, kam už nedosáhne, a ani nemůže dosáhnout Boží dobrota.

Vzpomeňme si v této souvislosti úplný začátek Božího působení na svět. Co bylo úplně prvním Božím zásahem? Stvoření světla. Před tím byl vesmír beztvary, pustý a také tmavý.

Bůh začíná jednat, a začíná od světla. Aby na to vše ostatní pak bylo vidět. Světlo bylo úplně prvním Božím darem. Světlo je dobré. Milujeme světlo. Každé ráno, když slunce ukončí tmu noci, je to dost dobrá věc. Světlo je život, radost, moudrost. Být ve tmě znamená být odříznut od života, ve strachu, v osamění, ve zmatku. Být v nejzazší temnotě pak znamená být tam, kde není Bůh. Ztracená duše chce být tam, kde není Bůh.

Podobně nakonec mluví i Ježíš, když v rozhovoru s Nikodémem říká: „Soud pak je v tom, že světlo přišlo na svět, ale lidé si zamilovali více tmu než světlo, protože jejich skutky byly zlé. Neboť každý, kdo dělá něco špatného, nenávidí světlo a nepřichází k světlu, aby jeho skutky nevyšly najevo.“ (Jan 3:19-20)

Jak peklo vypadá?

Na druhou stranu nám ta temnota trochu komplikuje představu pekla, ve kterém vychází světlo ze žáru ohně. Tak jako to vlastně je?

Přiznávám, že nevím přesně. Je to trochu podobné jako s výhledem k nebi. Když porovnáváme jednotlivé části jeho popisu, tak je někdy jen těžko srovnáváme přesně tak, aby nám do sebe zapadly. Musíme mít na paměti, že i ti, kterým se dostalo výsady nahlédnout do nebe, ať už to byl Jan, Izajáš nebo Daniel, tak popisovali to, co viděli, slovníkem své doby.

Kdyby viděli např. letadlo, tak by jen stěží napsali letadlo, ale napsali by třeba „vypadá to jako obrovský pták, ale není živý, je to ze železa, a přesto může létat“. Proto se jen těžko orientuje v obrazech popisujících nebe, stejně jako v obrazech popisujících peklo.

Čím si však můžeme být jistí, je to, že

Bůh nechce, aby lidé šli do pekla

Čteme, že jeho vůlí, jeho touhou je, aby nikdo nezahynul. Nikdo znamená nikdo. Proto v Ježíši Kristu, v jeho smrti a vzkříšení poskytl řešení na problém hříchu, který člověka směřuje vstříc peklu. A proto zve každého, aby tohle řešení využil.

Zve, ale netlačí. Nabízí, ale neomezuje lidské rozhodnutí. Když se vaše již dospělé dítě rozhodne, že se chce odstěhovat na druhý konec světa, můžete to s ním stokrát probrat, můžete mu vysvětlit všechny důvody, můžete mu nabídnout své řešení, ale nemůžete ho fyzicky donutit, aby to dělalo tak, jak chcete vy.

Podobně Bůh - Otec respektuje lidská rozhodnutí. Je nadšený, a radují se s ním všichni andělé, když někdo začíná a rozvíjí vztah s ním.

Ale také smutně sleduje, když se člověk rozhodne jít proti. Když se k Otci obrací zády a dělá si věci po svém, podle svých vlastních přání, podle své osobní touhy, podle svého vidění věcí. Místo plného uspokojení v Bohu, hledá plné uspokojení v sobě, ve svých choutkách a přáních.

A Bůh Otec - ač nerad - lidi nesváže, nedonutí ke slepé oddanosti, ale jejich touhám je vydává.

Lidská touha

Při přípravě na kázání jsem jedno dopoledne slyšel vyjícího psa a připomnělo mi to Aljašku a jeden příběh z časů zlaté horečky.

- mladý manželský pár s malým synkem, velmi chudí
- muž se rozhodne odejít do Kordiller s přáním a touhou najít zlato a zajistit tak svou rodinu;
- je to jeho primární záměr: nebudu utrácet, nebudu pít, všechno schovám pro rodinu
- jeho čistá duše však ve velmi drsném prostředí zlatokopů neobstojí
- postupně dostává ránu za ránou
- když už něco najde, ostatní mu namluví kde co, aby ho aspoň o část jeho zlata připravili
- on však jde stále dál a dál, a touha po zlatě časem úplně deformuje jeho postoje a přání;
- je to smutné, ale on časem téměř zapomněl na svou rodinu, a jediné, co ho žene vpřed, je najít víc a víc zlata
- tahle touha ho úplně pohltila
- příběh má smutný konec

Ale podobně má smutný konec příběh každého, kdo jde jen za touhami svého srdce a jeho vlastní přání jsou mu nade vše. Pán Bůh se mu tu a tam připomene, ale násilím ho neobrací.

Jelikož čas je již vyčerpán, tak na

Závěr

pozvání ke druhému dílu příští neděli.

A zopakování klíčových pravd, které si po dnešku můžeme odnést:

- * lidské duše je nesmrtelná
- * peklo je reálné a je hrozivým řešením věčnosti (jiným než v pohádkách)
- * peklo nebylo součástí původního stvoření
- * peklo nebylo určeno pro lidi
- * Boží nejhlubší osobní touhou je, aby nikdo neskončil v pekle. Aby nikdo nezahynul.